

Η Αρχή της Ινδίκτου στην Ιερά Μητρόπολη Αιτωλίας και Ακαρνανίας

[Μητροπολιτικό Έργο](#) / [Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας](#)

Με τη δέουσα εκκλησιαστική λαμπρότητα και ιεροπρέπεια εορτάστηκε η αρχή της Ινδίκτου (το νέο εκκλησιαστικό έτος) καθώς και η μνήμη του Οσίου Συμεών του Στυλίτου στην Ιερά Μητρόπολη Αιτωλίας και Ακαρνανίας.

Οι λατρευτικές εκδηλώσεις ξεκίνησαν το απόγευμα της Δευτέρας, 31ης Αυγούστου 2026, όπου ο Σεβασμιώτατος **Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός** χοροστάτησε στον Πανηγυρικό Εσπερινό στον πανηγυρίζοντα Ιερό Ναό του Οσίου Συμεών του Στυλίτου, στην Μαγούλα Νεοχωρίου.

Η εορτή κορυφώθηκε το πρωί της κυριωνύμου ημέρας, Τρίτης 1ης Σεπτεμβρίου 2026. Ο Σεβασμιώτατος προεξήρχε του Όρθρου και της Πανηγυρικής Αρχιερατικής Θείας Λειτουργίας, η οποία τελέσθηκε στον Ιερό Ναό Αγίου Δημητρίου στην Παλαιοκαρυά Τριχωνίδος, όπου και φυλάσσεται η Τιμία Κάρα του Οσίου Συμεών του Στυλίτου.

Ο Σεβασμιώτατος κ. Δαμασκηνός κήρυξε τον θείο λόγο, αναφερόμενος στη σημασία της ημέρας. Στο κήρυγμά του υπογράμμισε ότι η 1η Σεπτεμβρίου χαρακτηρίζεται στην παράδοση της Εκκλησίας ως «Αρχή της Ινδίκτου» και σηματοδοτεί την έναρξη του νέου εκκλησιαστικού και λειτουργικού έτους. Επεξηγώντας την προέλευση της εορτής, ανέφερε ότι ο όρος «Ινδικτος» ή «Ινδικτιών» είναι εξελληνισμένος τύπος της λατινικής λέξεως «indictio» (που σημαίνει διάταγμα). Στη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία δήλωνε μία φορολογική περίοδο δεκαπέντε ετών και από τον 4ο μ. Χ. αιώνα καθιερώθηκε ως μονάδα μετρήσεως του χρόνου, για να καταλήξει τελικά να δηλώνει την έναρξη του έτους.

Στη συνέχεια της ομιλίας του, ο Σεβασμιώτατος έδωσε ιδιαίτερη έμφαση στην πνευματική διάσταση του χρόνου, επισημαίνοντας ότι για την Εκκλησία ο χρόνος δεν προσφέρεται μόνο για την εκπλήρωση των βιοτικών μεριμνών, αλλά κυρίως για την πραγμάτωση του ανώτερου προορισμού του ανθρώπου, που συνίσταται στην ένωσή του με τον Θεό.

Τόνισε επίσης πως ο χρόνος στην Εκκλησία δεν αποτελεί απλά μια εξωτερική διαδικασία που ρυθμίζει τα της φυσικής και βιολογικής αναπτύξεως του ανθρώπου, αλλά πρόκειται για το κατεξοχήν μέσο που οδηγεί σε έναν ανώτερο προορισμό: την τελείωση και τη θέωση.

Αναλύοντας το Ευαγγελικό ανάγνωσμα της ημέρας, ο Σεβασμιώτατος επεσήμανε ότι αυτό προέρχεται από τον Ευαγγελιστή Λουκά (δ', 16:22) και αναφέρεται στην έναρξη της δημόσιας δράσης του Κυρίου, με το πρώτο Του κήρυγμα στη συναγωγή της πατρίδας Του, της Ναζαρέτ. Αμέσως μετά τη Βάπτισή Του και την αντιμετώπιση των πειρασμών στην έρημο, ο Χριστός επιστρέφει στη Γαλιλαία και, αφού περιόδευσε για λίγο στην περιοχή, έφτασε στη Ναζαρέτ, όπου επισκέφθηκε τη Συναγωγή προκειμένου να συμμετάσχει στην προσευχή του Σαββάτου. Περιγράφοντας το γεγονός εξήγησε πως ο Χριστός, ακολουθώντας το τυπικό των Συναγωγών της περιοχής —σύμφωνα με το οποίο, μετά την ανάγνωση του Νόμου, μπορούσε οποιοσδήποτε να διαβάσει και να σχολιάσει μια περικοπή από τα βιβλία των Προφητών— σηκώθηκε, πήρε τον κύλινδρο από πάπυρο που περιείχε το κείμενο του προφήτου Ησαΐου και αφού τον ξετύλιξε, διάβασε όρθιος τα δύο πρώτα εδάφια από το 61ο Κεφάλαιο: «Το Πνεύμα με κατέχει του Κυρίου, μ' αυτό με έχρισε· με έστειλε μήνυμα χαρμόσυνο να φέρω στους φτωχούς, τους τσακισμένους ψυχικά να θεραπεύσω· στους αιχμαλώτους να αναγγείλω ότι θα λευτερωθούν, και στους τυφλούς ότι θα βρουν το φως τους, τους καταπιεσμένους ν' απελευθερώσω, ν' αναγγείλω του καιρού τον ερχομό, που χάρη ο Κύριος δίνει».

Σχολιάζοντας τα προφητικά αυτά λόγια, ο Σεβασμιώτατος τόνισε με έμφαση ότι ήλθε, επομένως, ο καιρός της σωτηρίας μας, παραθέτοντας τον αποστολικό λόγο: «Ιδού νυν καιρός ευπρόσδεκτος, ιδού νυν ημέρα σωτηρίας» (β' Κορ., 6:2).

Ιδιαίτερη αναφορά έκανε ο Σεβασμιώτατος στο παράδοξο της στάσης των ανθρώπων της εποχής εκείνης, επισημαίνοντας ότι, ενώ αρχικά όλοι οι ομοεθνείς του Χριστού θαύμαζαν τα γεμάτα χάρη λόγια που έβγαιναν από το στόμα Του, στη συνέχεια άρχισαν να εκδηλώνουν τη ζήλεια τους. Τον αποκαλούσαν περιφρονητικά «γιο της Μαρίας» ή «τέκτονα» (ξυλουργό) και αδελφό ανθρώπων που για εκείνους ήταν ασήμαντοι. Αν και θαύμαζαν τα λόγια Του και εκπλήσσονταν από τα θαύματά Του, την ίδια στιγμή φθονούσαν και σκανδαλίζονταν με τον Χριστό επειδή ήταν συμπατριώτης τους, επιδιώκοντας να Τον μειώσουν προβάλλοντας την ταπεινή Του καταγωγή. Αυτός ήταν και ο λόγος για τον οποίο ο Κύριος αποχώρησε, δεν παρέμεινε εκεί, ούτε πραγματοποίησε πολλά θαύματα στην πατρίδα Του.

Τέλος, κάνοντας σύνδεση με το σήμερα, ο κ. Δαμασκηνός τόνισε με ανησυχία ότι δυστυχώς και στη σύγχρονη εποχή επαναλαμβάνεται η ίδια συμπεριφορά των Ναζαρηνών. Συνηθίζουμε να περιφρονούμε τον θησαυρό της πίστεώς μας και να ασπαζόμαστε τα ξένα, όπως χαρακτηριστικά αναφέρει ο Ιερός Θεοφύλακτος. Η Εκκλησία και ο Χριστός φαντάζουν σε πολλούς ως κάτι ξεπερασμένο και αχρείαστο, ενώ αντιθέτως, ανυπόστατες «διδασκαλίες» και δεισιδαιμονίες γίνονται συχνά καλοδεχούμενες, την ώρα που επιχειρείται η μείωση της εκκλησιαστικής παρακαταθήκης και η προβολή αιρέσεων ή άλλων δοξασιών.

Ολοκληρώνοντας το κήρυγμά του, ο Σεβασμιώτατος απηύθυνε πατρική προτροπή προς το χριστεπώνυμο πλήρωμα, λέγοντας: «Ας προσέχουμε, λοιπόν, την πίστη μας και τη στάση μας απέναντι στον Σωτήρα Χριστό, διότι μόνο κοντά Του και ενωμένοι μαζί Του θα βρούμε την ανάπαυση και την ειρήνη στην καρδιά και την ψυχή μας. Αμήν».

[Για περισσότερες φωτογραφίες πατήστε εδώ](#)